

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 33/06-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. mája 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Bárányu a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. A. K., T., zastúpeného advokátom JUDr. D. J., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice I v konaniach sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. A. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 12 C 914/90 (a súčasne aj v konaní sp. zn. 12 C 902/90) porušené bolo.

2. Ing. A. K. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť Ing. A. K. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet právneho zástupcu JUDr. K. J. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažnosti Ing. A. K. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 20. decembra 2005 doručená sťažnosť Ing. A. K., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. D. J., B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Košice I (ďalej aj „okresný súd“) v konaniach sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 33/06-9 z 18. januára 2006 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa priebehu konaní v období po 17. marci 1993, pričom vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľa odmietol.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 17. marca 2006, vyjadril, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 26. apríla 2006 oznámil, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že sa žalobou zo 7. augusta 1990 podanou na vtedajší Mestský súd Košice I (ďalej aj „mestský súd“, následne „obvodný súd“ – v súčasnosti okresný súd) domáhal vyplatenia odmeny za využitie zlepšovacieho návrhu a odmeny za iniciatívnu účasť pri jeho zavedení s názvom Úspora vlastných nákladov pri použití oceľového premostenia na stavbe DFNSP v B. proti odporcovi P. K. (ďalej len „odporca v 1. rade“) v konaní, ktorému bola pridelená spisová značka 12 C 902/90.

Sťažovateľ sa žalobou z 27. júla 1990 podanou na vtedajší mestský súd domáhal uhradenia odmeny za využitie zlepšovacieho návrhu z 21. augusta 1986 a odmeny za iniciatívnu účasť pri jeho zavedení s názvom Úspora cementového betónu a vlastných nákladov proti tomu istému odporcovi, pričom konanie prebieha pod sp. zn. 12 C 914/90.

Konania sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90 sú v súčasnosti prejednávané okresným súdom a jeho nekonaním bol zapríčinený ten právny stav, že v oboch veciach „... do 17. augusta 2005 nemá žalobca právoplatný rozsudok... po viac ako 15 rokoch“.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľ vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90 a prikázal okresnému súdu konať v uvedených veciach bez zbytočných prietáhov. Zároveň sťažovateľ požaduje priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 15 000 Sk za prietahy v konaní sp. zn. 12 C 902/90 a 15 000 Sk za prietahy v konaní 12 C 914/90, ako aj priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou zo 14. marca 2006 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. Predseda okresného súdu v stanovisku doručenom ústavnému súdu 5. apríla 2006 uviedol, že *«V priebehu konania došlo niekoľkokrát k zmene odporcu. V konečnom dôsledku na majetok odporcu, A. s. r. o. K. bol uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22. 8. 2000 č. k. 4 K 125/2000-7 vyhlásený konkurz a navrhovateľovi bolo oznámené, že konanie sa zo zákona prerušuje a aby si svoju pohľadávku uplatnil v konkurznom konaní.*

Dňa 30. 6. 2005 bol odporca A., spol. s r. o. K. vymazaný z obchodného registra bez likvidácie.

Okresný súd Košice I uznesením č. k. 12 C 914/90 zo dňa 15. 3. 2006 konanie zastavil. Uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

Je pravdou, že predmetné konanie, ktoré sa začalo 1. 8. 1990, nie je doposiaľ právoplatne skončené.

Pokiaľ ide o kritérium „zložitosti veci“ mám za to, že konanie o priznanie odmeny za využitie zlepšovacieho návrhu patrí po právnej i skutkovej stránke medzi najzložitejšie veci v občianskoprávných sporoch.

Súd v merite veci v roku 1992 rozhodol.

V odvolacom konaní bol rozsudok prvostupňového súdu zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. V konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, bolo podaných niekoľko znaleckých posudkov i kontrolných znaleckých posudkov.

Navrhovateľ využil množstvo procesných oprávnení, v dôsledku ktorých bol spis niekoľkokrát postúpený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach ale aj na Najvyšší súd SR.

Navrhovateľ namietal zaujatosť sudkyne, žiadal vec prikázať z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava I.

Tento postup navrhovateľa v konečnom dôsledku mal vplyv na dĺžku konania.

Postup Okresného súdu Košice I od 1. 8. 1990 do 22. 8. 2000 (kedy bol na majetok odporcu vyhlásený konkurz a konanie sa zo zákona prerušilo) hodnotím ako bez zbytočných prieťahov.

Konanie sa začalo na Mestskom súde v Košiciach dňom 1. 8. 1990 pod sp. zn. 12 C 902/90. Následne navrhovateľ podal ešte ďalší návrh, ktorý sa viedol pod sp. zn. 12 C

914/90. S najväčšou pravdepodobnosťou došlo k spojeniu vecí 12 C 902/90 a 12 C 914/90 na spoločné konanie, ktoré sa teraz vedie pod sp. zn. 12 C 914/90, avšak v spise sa uznesenie o spojení vecí nenachádza. Predchádzajúce sudkyne, ktoré predmetnú vec rozhodovali (JUDr. V. a JUDr. P.) už na súde nepracujú a záznam v registroch o tom nie je».

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedu okresného súdu, ako aj podrobného preštudovania spisov okresného súdu sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Konanie sp. zn. 12 C 902/90

Sťažovateľ doručil mestskému súdu 1. augusta 1990 žalobu o zaplatenie odmeny za využitie zlepšovacieho návrhu č. 218/86-01 (Úspora cementového betónu a vlastných nákladov) a odmeny za iniciatívnu účasť pri jeho zavedení s prílohami proti odporcovi P., š. p. K. (ďalej len „odporca v 1. rade“). Mestský súd vydal 16. augusta 1990 pokyn na doručenie žaloby sťažovateľa odporcovi v 1. rade na vyjadrenie. Vyjadrenie odporcu v 1. rade k žalobe bolo mestskému súdu doručené 3. októbra 1990.

Na pojednávaní 11. marca 1991 právny zástupca sťažovateľa rozšíril žalobu aj o odporcu A., š. p., K. (ďalej aj „odporca v 2. rade“ alebo „odporca“), na ktorého prešli v dôsledku delimitácie práva a povinnosti pôvodne označeného odporcu v 1. rade, a pojednávanie bolo uznesením odročené na 22. apríl 1991. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 19. a 26. marca 1991 písomnosti týkajúce sa predmetu konania a 16. apríla 1991 doplňujúce vyjadrenie k predmetu konania.

Na č. 1. 33 spisu je uvedený dátum pojednávania 22. apríl 1991 bez vyznačenia prítomnosti účastníkov konania a zápisnice z pojednávania. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 6. mája 1991 a 23. októbra 1991 vyjadrenie k stanovisku odporcu v 2. rade.

Na uvedenom vyjadrení sťažovateľa je rukou písaná poznámka o termíne pojednávania stanovenom na 31. október 1991 a o spojení vecí s konaním sp. zn. 12 C 914/90. Predmetným vyjadrením sťažovateľa zo 17. októbra 1990 (bez uvedenia č. 1.) spis končí.

Konanie sp. zn. 12 C 914/90

Žaloba sťažovateľa o zaplatenie odmeny za využitie zlepšovacieho návrhu č. 023/88-13 (Úspora vlastných nákladov pri použití oceľového premostenia pri stavbe DFNsP) a odmeny za iniciatívnu účasť pri jeho zavádzaní z 9. augusta 1990 je v posudzovanom spise založená vo forme opisu (bez uvedenia pečiatky s dátumom jej doručenia okresnému súdu), pričom k opisu žaloby sú pripojené originály príloh k danej žalobe.

Mestský súd vydal 16. augusta 1990 pokyn na doručenie žaloby sťažovateľa odporcovi v 1. rade na vyjadrenie. Vyjadrenie odporcu v 1. rade k žalobe bolo mestskému súdu doručené 3. októbra 1990.

Mestský súd vydal 5. novembra 1991 pokyn na doručenie žiadosti o vypočutie sťažovateľa Okresnému súdu Trnava vo veci predmetu konaní sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90. Sťažovateľ bol Okresným súdom Trnava vypočutý 12. decembra 1990. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 2. januára 1991 písomnosti týkajúce sa predmetu konania.

Mestskému súdu bol 24. januára 1991 vrátený spis z Okresného súdu Trnava. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 25. januára 1991 písomnosti týkajúce sa predmetu konania. Mestský súd nariadil 6. februára 1991 termín pojednávania na 11. marec 1991 a vydal pokyn na vyznačenie spojenia danej veci s konaním sp. zn. 12 C 902/90 (č. 1. 69 spisu), ktorý kancelária súdu realizovala 11. februára 1991.

Odporca doručil mestskému súdu 22. februára 1991 písomnosť preukazujúcu zmenu v osobe odporcu v dôsledku delimitácie právnej agendy na základe rozhodnutí Ministerstva

výstavby a stavebníctva Slovenskej republiky. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 12. a 19. marca 1991, ako aj 5. apríla 1991 písomnosti týkajúce sa predmetu konania.

Na pojednávaní 11. marca 1991 právny zástupca sťažovateľa uviedol rozšírenie žaloby aj o odporcu v 2. rade, na ktorého prešli v dôsledku delimitácie práva a povinnosti pôvodne označeného odporcu v 1. rade a pojednávanie bolo uznesením odročené na 22. apríl 1991. Na pojednávaní 22. apríla 1991 sa vykonalo ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom vyžiadania písomností preukazujúcich pasívnu legitimáciu odporcu v 2. rade. Odporca v 2. rade doručil mestskému súdu 26. apríla 1991 písomnosť týkajúcu sa predmetu konania.

Sťažovateľ doručil mestskému súdu 6. mája 1991 vyjadrenie k stanovisku odporcu v 2. rade a 21. mája 1991, 5. júna 1991, 3. a 11. júla 1991 vyjadrenia k predmetu konania. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 25. septembra 1991 žiadosť o nariadenie pojednávania.

Mestský súd vydal 10. októbra 1991 pokyn na vyznačenie spojenia vecí pod sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90 „... *pod jedným číslom 12 C 914/90*“ (č. 1. 115 spisu) a zároveň nariadil termín pojednávania na 31. október 1991. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 23. októbra 1991 vyjadrenie k predmetu konania.

Na pojednávaní 31. októbra 1991 bolo vykonané ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom nariadenia znaleckého dokazovania. Mestský súd vydal 6. novembra 1991 pokyn na doručenie prípisu súdnemu znalcovi. Odpoveď súdneho znalca bola mestskému súdu doručená 13. novembra 1991. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 5. decembra 1991 vyjadrenie k dokazovaniu vykonanému na pojednávaní 31. októbra 1991.

Mestský súd uznesením č. k. 12 C 914/90-135 z 27. novembra 1991 ustanovil súdneho znalca z odboru patenty a vynálezy, aby vypracoval znalecký posudok v určenej lehote. Odporca v 1. rade doručil mestskému súdu 27. decembra 1991 odvolanie proti

predmetnému uzneseniu. Mestský súd vydal 5. februára 1992 pokyn na doručenie odvolania odporcu v 1. rade sťažovateľovi na vyjadrenie.

Sťažovateľ doručil predsedovi mestského súdu 24. januára 1992 žiadosť o odstránenie prietáhov v konaní a o oznámenie mena zákonného sudcu v konaní po odchode konajúcej zákonnej sudkyne. Mestský súd vydal 10. februára 1992 pokyn na doručenie spisu poverenému súdnemu znalcovi, ktorý doručil mestskému súdu 29. mája 1992 znalecký posudok a vyúčtovanie znalečného.

Mestský súd vydal 1. júna 1992 pokyn na doručenie znaleckého posudku účastníkom konania na vyjadrenie. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 17. júna 1992 vyjadrenie k znaleckému posudku. Odporca v 2. rade doručil mestskému súdu vyjadrenie k znaleckému posudku 3. a 23. júla 1992. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 6. augusta 1992 žiadosť o nariadenie pojednávania v danej veci.

Mestský súd vydal 10. augusta 1992 pokyn na doručenie spisu Krajskému súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“). Krajský súd uznesením č. k. 13 Co 323/92-186 z 30. septembra 1992 zrušil uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti a vec vrátil na ďalšie konanie. Spis bol vrátený mestskému súdu 13. novembra 1992.

Mestský súd nariadil 17. novembra 1992 termín pojednávania na 14. december 1992. Sťažovateľ doručil mestskému súdu 3. decembra 1992 vyčíslenie trov konania. Na pojednávaní 14. decembra 1992 mestský súd uznesením pripustil čiastočné späťvzatie návrhu sťažovateľa voči odporcovi v 1. rade a rozsudkom č. k. 12 C 914/90-202 zviazal odporcu v 2. rade uhradiť sťažovateľovi určenú sumu, konanie v časti proti odporcovi v 1. rade zastavil a nárok sťažovateľa v časti priznania odmeny za iniciatívnu účasť pri zavádzaní oboch zlepšovacích návrhov vylúčil na samostatné konanie.

Odporca v 2. rade doručil mestskému súdu 22. januára 1993 odvolanie proti predmetnému rozsudku. Obvodný súd vydal 10. februára 1993 pokyn na doručenie výzvy odporcovi v 2. rade, aby uhradil súdny poplatok za odvolanie a odvolania odporcu v 2. rade

sťažovateľovi na vyjadrenie. Odpoveď odporcu v 2. rade bola obvodnému súdu doručená 17. februára 1993. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu stanovisko k odvolaniu odporcu v 2. rade 24. februára 1993 a 9. marca 1993. Obvodný súd vydal 23. marca 1993 pokyn na vypracovanie predkladacej správy odvolaciemu súdu.

Obvodný súd uznesením č. k. 12 C 914/90-218 z 30. marca 1993 priznal znalečné poverenému súdnemu znalcovi a 2. apríla 1993 vydal pokyn na predloženie spisu krajskému súdu. Spis bol krajskému súdu doručený 16. apríla 1993. Krajský súd nariadil 3. mája 1993 termín pojednávania na 27. máj 1993 a vydal pokyn na doručenie prípisu odporcovi v 2. rade.

Na pojednávaní 27. mája 1993 krajský súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci výsluchom predvolaného svedka a pojednávanie bolo uznesením odročené na 10. jún 1993 za účelom doplnenia dokazovania. Sťažovateľ doručil predsedovi krajského súdu 1. júna 1993 námietku zaujatosti proti predsedovi senátu krajského súdu, ktorému bola posudzovaná vec pridelená. Právny zástupca sťažovateľa doručil krajskému súdu 4. júna 1993 späťvzatie námietky zaujatosti doručenej súdu 1. júna 1993.

Sťažovateľ doručil krajskému súdu 8. júna 1993 vyjadrenie k predmetu konania. Odporca v 2. rade doručil krajskému súdu 9. júna 1993 vyjadrenie k predmetu konania s prílohami. Na pojednávaní 10. júna 1993 krajský súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci a uznesením č. k. 11 Co 143/93-278 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Spis bol obvodnému súdu vrátený 20. júla 1993.

Obvodný súd stanovil 17. augusta 1993 termín pojednávania na 13. október 1993. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 5. októbra 1993 vyjadrenie k uzneseniu krajského súdu. Odporca v 2. rade doručil obvodnému súdu 7. októbra 1993 návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania.

Pojednávanie 13. októbra 1993 obvodný súd uznesením odročil na neurčito za účelom opätovného predvolania účastníkov konania a vypočutia svedka (ospravedlnená

neúčast' sťažovateľa z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti). Obvodnému súdu bol 15. októbra 1993 doručený prípis Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) týkajúci sa sťažnosti sťažovateľa na ďalšie vybavenie.

Obvodný súd nariadil 15. októbra 1993 pojednávanie na 5. január 1994. Sťažovateľ doručil 16. decembra 1993 vyjadrenie k predmetu konania. Na pojednávaní 5. januára 1994 právny zástupca sťažovateľa upresnil žalobný petit – finančné nároky v súvislosti s predmetom konania – a pojednávanie bolo uznesením odročené na 9. marec 1994 za účelom ďalšieho dokazovania. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 8. februára 1994 vyjadrenie k predmetu konania.

Na pojednávaní 9. marca 1994 bolo obvodným súdom zistené, že odporca v 1. rade je v konkurznom konaní a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito do právoplatnosti skončenia konkurzného konania. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 25. apríla 1994 vyjadrenie k predmetu konania a sťažnosť na postup súdu týkajúcu sa prerušenia konania.

Obvodný súd nariadil 25. apríla 1994 termín pojednávania na 30. máj 1994 a vydal pokyn na zaslanie prípisu odporcovi v 2. rade. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 10. mája 1994 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní zo zdravotných dôvodov a súhlas s pojednávaním a vynesení rozsudku v jeho neprítomnosti. Odporca v 2. rade doručil obvodnému súdu 26. mája 1994 odpoveď na prípis s prílohami.

Pojednávanie z 30. mája 1994 bolo uznesením odročené na 11. júl 1994 za účelom ďalšieho dokazovania a vyžiadania archívnych písomností od odporcu v 1. rade. Obvodný súd požiadal prípismi z 31. mája 1994 Obvodné oddelenie Policajného zboru K. o doručenie predvolania na pojednávanie svedkovi a zároveň vyžiadal písomnosti od odporcu v 1. rade. Odpoveď Obvodného oddelenia Policajného zboru K. bola obvodnému súdu doručená 13. júna 1994. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 6. júla 1994 stanovisko k vyjadreniu odporcu v 2. rade z 30. mája 1994.

Správca majetkovej podstaty odporcu v 1. rade doručil obvodnému súdu 17. júna 1994 odpoveď na prípis. Pojednávanie 11. júla 1994 bolo uznesením odročené pre neúčast' účastníkov konania a predvolaného svedka na 10. október 1994. Obvodný súd požiadal odporcov prípsmi z 13. júla 1994 o zaslanie písomností týkajúcich sa predmetu konania. Odpoveď správcu konkurznej podstaty odporcu v 1. rade bola obvodnému súdu doručená 1. augusta 1994.

Pojednávanie 10. októbra 1994 bolo uznesením odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania a obvodný súd prípisom požiadal Obvodné oddelenie Policajného zboru K. a Centrálnu evidenciu pobytu obyvateľstva Ministerstva vnútra Banská Bystrica (ďalej len „CEPO“) o zistenie adresy predvolaného svedka. Odpoveď CEPO bola obvodnému súdu doručená 18. októbra 1994 a Obvodného oddelenia Policajného zboru K. 21. októbra 1994.

Obvodný súd nariadil 14. novembra 1994 termín pojednávania na 18. január 1995. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 28. decembra 1994 sťažnosť na priet'ahy v konaní a vyjadrenie k predmetu konania. Obvodné oddelenie Policajného zboru K. doručilo obvodnému súdu 13. januára 1995 oznámenie týkajúce sa adresy pobytu predvolaného svedka. Na pojednávaní 18. januára 1995 odporca v 2. rade predniesol stanovisko k predmetu konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na 4. apríl 1995. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 7. marca 1995 sťažnosť na priet'ahy v konaní a vyjadrenie k predmetu konania.

Na pojednávaní 5. apríla 1995 súd vykonal ďalšie dokazovanie a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom ďalšieho dokazovania. Obvodný súd vydal 5. apríla 1995 pokyn na doručenie prípisu spoločnosti S., š. p. Odpoveď uvedenej spoločnosti bola súdu doručená 12. apríla 1995. Obvodný súd vydal 10. mája 1995 pokyn na doručenie prípisu spoločnosti S., š. p. Odpoveď uvedenej spoločnosti bola súdu doručená 19. mája 1995.

Obvodný súd vydal 3. júla 1995 pokyn na doručenie prípisu Obvodnému oddeleniu Policajného zboru K. vo veci zistenia adresy pobytu predvolaného svedka, ktoré ju následne oznámilo obvodnému súdu 20. júla 1995. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 15. augusta 1995 sťažnosť na prieťahy v konaní a vyjadrenie k predmetu konania.

Obvodný súd stanovil 4. septembra 1995 termín pojednávania na 23. október 1995 a uznesením č. k. 12 C 914/90-516 z 5. septembra 1995 nariadil predvedenie predvolaného svedka. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 12. októbra 1995 vyjadrenie k predmetu konania. Na pojednávaní 23. októbra 1995 súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci a pojednávanie bolo uznesením odročené na 20. november 1995 za účelom ďalšieho dokazovania. Obvodný súd požiadal prípisom z 25. októbra 1995 správcu konkurznej podstaty odporcu v 1. rade o oznámenie adresy pobytu predvolaného svedka.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 14. novembra 1995 vyjadrenie k predmetu konania. Pojednávanie 20. novembra 1995 bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu ospravedlnenej neúčasti účastníkov konania s tým, že súd vyžiada od odporcov v 1. a 2. rade písomnosti týkajúce sa predmetu konania. Uvedené prípisy boli obvodným súdom vypravené 22. novembra 1995. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 28. decembra 1995 stanovisko k predmetu konania. Pojednávanie 10. januára 1996 bolo uznesením odročené na 26. február 1996 za účelom ďalšieho dokazovania. Obvodný súd požiadal prípisom z 10. januára 1996 odporcu v 2. rade o predloženie písomností týkajúcich sa predmetu konania. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 9. februára 1996 vyjadrenie k predmetu konania.

Na pojednávaní 26. februára 1996 odporca v 2. rade vyslovil súhlas s vypracovaním kontrolného znaleckého posudku a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito za účelom vypracovania kontrolného znaleckého posudku. Obvodný súd uznesením č. k. 12 C 914/90-558 z 26. februára 1996 nariadil kontrolné znalecké dokazovanie z odboru patenty a vynálezy, odvetvie stavebníctvo a uložil poverenému súdnemu znalcovi vypracovať znalecký posudok v určenej lehote.

Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 23. apríla 1996 odvolanie proti uzneseniu č. k. 12 C 914/90-558 z 26. februára 1996, ako aj 7. a 26. júna 1996 stanovisko k predmetu konania. Obvodný súd vydal 25. apríla 1996 pokyn na predloženie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa. Krajský súd uznesením č. k. 19 Co 245/96-601 z 27. júna 1996 odvolanie sťažovateľa odmietol. Spis bol obvodnému súdu vrátený 15. júla 1996.

Obvodný súd vydal 17. júla 1996 pokyn na doručenie predmetného uznesenia účastníkom konania a doručenie spisu poverenému súdnemu znalcovi za účelom vypracovania kontrolného znaleckého posudku. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 26. júla 1996 vyjadrenie k predmetu konania a sťažnosti proti „*opakovaniu znaleckého dokazovania*“.

Obvodný súd vydal 23. augusta 1996 pokyn na zaslanie prípisu poverenému súdnemu znalcovi týkajúceho sa vypracovania znaleckého posudku. Sťažovateľ doručil obvodnému súdu 1. októbra 1996 námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi. Obvodný súd vydal 2. októbra 1996 pokyn na doručenie spisu poverenému súdnemu znalcovi za účelom vypracovania kontrolného znaleckého posudku. Poverený súdny znalec doručil 31. marca 1998 požadovaný znalecký posudok a vyúčtovanie znalečného.

Okresný súd vydal 1. apríla 1998 pokyn na doručenie znaleckého posudku účastníkom konania, aby sa k nemu vyjadrili v určenej lehote. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 20. apríla 1998 námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi a sťažnosť na prieťahy v konaní. Zákonná sudkyňa vo vyjadrení z 23. apríla 1998 uviedla, že sa necíti byť zaujatá v danej veci. Spis bol na rozhodnutie o námietke zaujatosti doručený krajskému súdu 29. apríla 1998. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 24. apríla 1998 vyjadrenie ku kontrolnému znaleckému posudku. Krajskému súdu bol 7. mája 1998 doručený dodatok k posudzovanému spisu - vyjadrenia sťažovateľa z 3. a 10. mája 1998 k predmetu veci a doplnenie petitu žaloby (zmena v osobe odporcu v súvislosti s výmazom odporcu v 2. rade z obchodného registra).

Krajskému súdu boli 13. a 19. mája 1998 doručené dodatky k posudzovanému spisu - vyjadrenie sťažovateľa z 10. mája 1998 k predmetu veci a špecifikácia trov konania. Krajský súd uznesením č. k. 16 Nc 17/98-659 z 28. mája 1998 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 10. júna 1998 písomnosti k predmetu konania.

Okresný súd nariadil 23. júna 1998 termín pojednávania na 8. september 1998. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 15. júla 1998 podanie k predmetu konania. Právny zástupca odporcu doručil okresnému súdu 22. júla 1998 žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu čerpania riadnej dovolenky. Poverený súdny znalec doručil okresnému súdu 29. júla 1998 vyjadrenie k stanovisku sťažovateľa. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 24. augusta 1998 vyjadrenie k predmetu konania s prílohami.

Na pojednávaní 8. septembra 1998 vypovedal k znaleckému posudku poverený súdny znalec a pojednávanie bolo uznesením odročené na 20. október 1998. Okresný súd vyzval 8. septembra 1998 odporcu v 2. rade, aby sa v určenej lehote vyjadril k vypracovanému znaleckému posudku. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 13. októbra 1998 stanovisko k vyjadreniu znalca z 27. júla 1998.

Na pojednávaní 20. októbra 1998 okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 914/90-706 rozhodol, že odporca (predtým odporca v 2. rade) je povinný uhradiť sťažovateľovi určenú finančnú sumu (odmena za zlepšovacie návrhy č. 023/88-13 a č. 218/86-01 s príslušenstvom), trovy konania sťažovateľovi a znalecké trovy, pričom vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Okresný súd vydal zároveň pokyn na doručenie rozsudku účastníkom konania.

Okresnému súdu bolo 4. decembra 1998 doručené vyjadrenie sťažovateľa k predmetu konania zo 7. júla 1998 a odvolanie proti predmetnému rozsudku z 27. novembra 1998. Okresný súd vydal 10. decembra 1998 pokyn na doručenie odvolania sťažovateľa odporcovi a vypracovanie predkladacej správy vo veci predloženia spisu odvolaciemu súdu. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 28. decembra 1998 „*doplnenie dôkazov k odvolaniu*“

s prílohami. Právny zástupca odporcu doručil okresnému súdu 28. decembra 1998 stanovisko k odvolaniu, ktoré podal sťažovateľ.

Krajskému súdu bol 20. januára 1999 predložený spis na rozhodnutie o odvolaní. Krajskému súdu bola 21. apríla 1999 okresným súdom doručená žiadosť sťažovateľa z 1. apríla 1999 o nahliadnutie do spisu, resp. jeho zaslanie na nahliadnutie dožiadanému súdu – Okresnému súdu Trnava.

Krajský súd vyzval 4. augusta 1999 sťažovateľa na uhradenie súdneho poplatku za zaslanie spisov dožiadanému súdu. Krajskému súdu bolo 12. júla 1999 doručené podanie sťažovateľa týkajúce sa predmetu konania a 18. augusta 1999 úhrada požadovaného súdneho poplatku. Krajskému súdu bola 22. septembra 1999 doručená ďalšia žiadosť sťažovateľa o nahliadnutie do spisu pred dožiadaným súdom. Krajský súd vydal 27. septembra 1999 pokyn na zaslanie spisu Okresnému súdu Trnava a oznámenia sťažovateľovi o možnosti nahliadnuť do spisu pred dožiadaným súdom. Spis bol Okresnému súdu Trnava doručený 1. októbra 1999 a vrátený krajskému súdu 18. októbra 1999. Podľa úradného záznamu Okresného súdu Trnava z 13. októbra 1999 sťažovateľ nahliadol v uvedený deň do posudzovaného spisu.

Sťažovateľ doručil krajskému súdu 9. novembra 1999 doplnenie odvolania z 27. novembra 1998 a 7. februára 2000 vyjadrenie k predmetu konania. Krajský súd nariadil 11. mája 2000 termín pojednávania na 30. máj 2000. Sťažovateľ doručil krajskému súdu 18. a 29. mája 2000 ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní a písomnosti týkajúce sa predmetu konania. Právny zástupca odporcu doručil 29. mája 2000 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní z dôvodu kolízie termínov.

Na pojednávaní 30. mája 2000 krajský súd uznesením č. k. 16 Co 30/99-837 zrušil rozsudok prvostupňového súdu (okrem výrokov, ktorými bolo žalobe vyhovené) a v rozsahu zrušenia (odmena za iniciatívnu účasť pri zavedení zlepšovacích návrhov) vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, pričom nariadil aj ďalšie znalecké dokazovanie s prihliadnutím na správnosť záverov predchádzajúcich znaleckých posudkov v súvislosti

s námietkami sťažovateľa proti vypracovaným znaleckým posudkom. Posudzovaný spis bol 9. júna 2000 vrátený ústavným súdom krajskému súdu a okresnému súdu bol vrátený 17. júla 2000.

Okresný súd nariadil 14. augusta 2000 termín pojednávania na 17. október 2000. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 4. septembra 2000 žiadosť o prikázanie predmetnej veci z dôvodu vhodnosti Okresnému súdu Bratislava I a 21. septembra 2000 vyjadrenie k uzneseniu krajského súdu č. k. 16 Co 30/99-837 z 30. mája 2000.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 2. októbra 2000 vyjadrenie k predmetu konania a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní 17. októbra 2000. Právny zástupca odporcu doručil okresnému súdu 4. októbra 2000 návrh na prerušenie konania z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu 22. augusta 2000.

Na pojednávaní 17. októbra 2000 boli oboznámené podania účastníkov konania – sťažovateľa na prikázanie prejednávanej veci inému súdu z dôvodu vhodnosti a návrhu odporcu na prerušenie konania z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu, pričom pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito z dôvodu zabezpečenia vyjadrení účastníkov konania k návrhom protistrany a procesných úkonov súvisiacich s návrhmi účastníkov konania.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 17. októbra 2000 podanie k predmetu konania a 31. októbra 2000 späťvzatie návrhu na prikázanie veci inému súdu. Podľa úradného záznamu okresného súdu z 20. novembra 2000 bolo na pokyn zákonnej sudkyne zistené, že odporca je v konkurze od 22. augusta 2000 (č. k. 1 K 125/00). Okresný súd pokynom z 20. novembra 2000 oznámil sťažovateľovi, že odporca je v konkurze od 22. augusta 2000 a požiadal ho, aby súdu oznámil, či prihlásil svoju pohľadávku v rámci konkurzného konania a či trvá na podanej žalobe. Sťažovateľ v oznámení doručenom okresnému súdu 29. novembra 2000 oznámil, že svoju pohľadávku v konkurznom konaní uplatnil a trvá na podanej žalobe.

Správca konkurznej podstaty odporcu doručil okresnému súdu 18. decembra 2000 návrh na nepokračovanie v konaní z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu. Okresný súd vydal 10. januára 2001 pokyn na doručenie prípisu odporcovi v súvislosti s rozsudkom č. k. 12 C 914/90-706 z 20. októbra 1998. Okresný súd uznesením č. k. 12 C 914/90-900 z 10. januára 2001 priznal znalečné poverenému súdnemu znalcovi. Sťažovateľ doručil 8. februára 2001 okresnému súdu odvolanie proti predmetnému uzneseniu. Okresný súd vydal 8. februára 2001 pokyn na doručenie odvolania sťažovateľa poverenému súdnemu znalcovi a správcovi konkurznej podstaty odporcu.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 14. februára 2001 vyjadrenie k predmetu konania. Poverený súdny znalec doručil okresnému súdu 2. marca 2001 vyjadrenie k predmetu konania. Okresný súd vydal 6. marca 2001 pokyn na doručenie prípisu poverenému súdnemu znalcovi. Zákonná sudkyňa vypracovala 27. marca 2001 oznámenie o stave posudzovaného konania, ktoré bolo predložené podpredsedovi okresného súdu. Spis bol 8. marca 2001 predložený krajskému súdu za účelom rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa. Poverený súdny znalec doručil okresnému súdu 19. marca 2001 stanovisko k odvolaniu sťažovateľa.

Krajský súd uznesením č. k. 13 Co 80/01-924 z 30. marca 2001 zmenil uznesenie prvostupňového súdu v rozsahu sumy znalečného. Spis bol okresnému súdu vrátený 9. mája 2001. Okresný súd vydal 10. mája 2001 pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 7. júna 2001 vyjadrenie k predmetu konania a 31. júla 2001 žalobu o určenie neplatnosti kontrolného znaleckého posudku z 29. marca 1998. Okresný súd vydal 22. novembra 2001 pokyn na doručenie oznámenia sťažovateľovi o čiastočnej právoplatnosti rozsudku č. k. 12 C 914/90-706 z 20. októbra 2001 a spis bol v dôsledku pokračujúceho konkurzu daný na lehotu do 30. januára 2002.

Okresný súd vydal 29. januára 2002 pokyn na predloženie spisu podpredsedovi okresného súdu a spis bol v dôsledku pokračujúceho konkurzu daný na lehotu do 30. júna 2002. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 7. februára 2002 vyjadrenie k predmetu konania.

Okresnému súdu bola 13. februára 2002 doručená žiadosť Krajskej prokuratúry v Košiciach o predloženie spisu z dôvodu vybavenia podnetu sťažovateľa. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 10. apríla 2002 vyjadrenie k predmetu konania. Okresný súd vydal 24. apríla 2002 pokyn na doručenie prípisu sťažovateľovi o prerušení predmetného konania z dôvodu prebiehajúceho konkurzu. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vrátila okresnému súdu posudzovaný spis 22. apríla 2002.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 13. mája 2002 dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 16 Co 30/99-837 z 30. mája 2000. Okresný súd vydal 16. mája 2002 pokyn na doručenie dovolania sťažovateľa správcovi konkurznej podstaty odporcu. Správca konkurznej podstaty odporcu doručil okresnému súdu 21. mája 2002 vyjadrenie k dovolaniu sťažovateľa.

Okresný súd zaslal pokynom z 18. júla 2002 spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa. Okresnému súdu bol predmetný spis najvyšším súdom vrátený 23. septembra 2002 za účelom odstránenia nedostatkov dovolania (povinné právne zastúpenie sťažovateľa advokátom alebo komerčným právnikom) a vyžiadania rozhodnutia krajského súdu o vyhlásení konkurzu na majetok odporcu.

Okresný súd vydal 30. septembra 2002 pokyn na doručenie výzvy sťažovateľovi, aby v lehote 15 dní odstránil nedostatky dovolania v zmysle pokynov najvyššieho súdu a vyžiadal aj rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 K 125/00-7 z 22. augusta 2000 o vyhlásení konkurzu na majetok odporcu. Sťažovateľ doručil najvyššiemu súdu 10. septembra 2002 vyjadrenie k predmetu konania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 13. novembra 2002 žiadosť o nahliadnutie do spisu pred iným súdom – Okresným súdom Trnava s uhradeným súdnym poplatkom, ako aj 16. a 30. decembra 2002 doplnenie k podanému dovolaniu v zmysle pokynov najvyššieho súdu s prílohami.

Okresný súd zaslal prípisom z 27. decembra 2002 spis najvyššiemu súdu za účelom rozhodnutia o dovolaní sťažovateľa. Najvyššiemu súdu bolo 12. decembra 2002 doručené podanie sťažovateľa k predmetu konania. Okresný súd vydal 7. januára 2003 pokyn na

doručenie prípisu krajskému súdu – žiadosti o oznámenie stavu konkurzného konania. Okresnému súdu bolo 28. marca 2003 doručené oznámenie krajského súdu o tom, že „... konkurz k dnešnému dňu zrušený nebol. Vec je v štádiu vybavovania“.

Okresnému súdu bola 5. júna 2003 doručená žiadosť generálnej prokuratúry o zapožičanie predmetného spisu z dôvodu sťažovateľom podaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Okresnému súdu bola 12. júna 2003 doručená žiadosť krajskej prokuratúry o zapožičanie spisu v súvislosti s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania. Okresný súd zaslal prípisom z 26. júna 2003 spis krajskému súdu kvôli rozhodnutiu o námietke zaujatosti predsedu a sudcov okresného súdu spolu s vyjadrením predsedu a sudcov okresného súdu.

Krajský súd uznesením č. k. 17 NcC 24/03-1139 z 8. júla 2003 rozhodol, že vec vracia prvostupňovému súdu ako predčasne predloženú. Spis bol vrátený okresnému súdu 25. júla 2003. Okresný súd vydal 25. augusta 2003 pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania a prípisom z 26. augusta 2003 vyzval sťažovateľa na úhradu súdneho poplatku za podanie návrhu na prikázanie veci inému sudcovi. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 16. septembra 2003 úhradu súdneho poplatku.

Zákonná sudkyňa prejednávajúca posudzovanú vec vyjadrila stanoviskom zo 6. októbra 2003 svoju zaujatosť v danej veci a predložila spis na rozhodnutie krajskému súdu. Krajský súd uznesením č. k. 17 NcC 39/03-1153 zo 17. októbra 2003 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v posudzovanej veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 28. októbra 2003. Okresný súd vydal 29. októbra 2003 pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom konania a pokynom z 2. decembra 2003 zaslala spis najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndc 680/03 z 10. decembra 2003 rozhodol, že návrhu na prikázanie veci inému súdu (Okresnému súdu Bratislava I) sa nevyhovuje. Spis bol okresnému súdu vrátený 22. decembra 2003. Okresný súd vydal 31. decembra 2003 pokyn

na doručenie uznesenia najvyššieho súdu účastníkom konania. Sťažovateľ doručil okresnému súdu 30. a 31. decembra 2003 vyjadrenie k uzneseniu krajského súdu.

Okresný súd vydal 12. januára 2004 pokyn na doručenie prípisu krajskému súdu – žiadosti o oznámenie o stave konkurzného konania. Okresný súd vydal 23. februára 2004 opätovne pokyn na doručenie prípisu krajskému súdu – žiadosti o oznámenie o stave konkurzného konania. Okresnému súdu bolo 10. februára 2004 a 4. marca 2004 doručené oznámenie krajského súdu o tom, že „... konkurz k dnešnému dňu zrušený nebol. Vec je v štádiu vybavovania. Dňa 22. 12. 2003 bola vyvesená konečná správa, o ktorej schválení sa bude prejednávať dňa 19. 2. 2004“.

Sťažovateľ doručil okresnému súdu 21. júla 2004 žiadosť o nahliadnutie do spisu prostredníctvom dožiadaného súdu. Okresný súd vydal 19. augusta 2004 pokyn na zaslanie spisu dožiadanému súdu – Okresnému súdu Trnava. Spis bol Okresnému súdu Trnava doručený 25. augusta 2004 a vrátený okresnému súdu 2. septembra 2004 (sťažovateľ nahliadol do spisu 26. augusta 2004).

Podľa úradného záznamu okresného súdu z 9. septembra 2004 bolo zistené, že v konkurznom konaní odporcu nadobudlo rozvrhové uznesenie právoplatnosť 20. júla 2004. Okresný súd vydal 13. septembra 2004 pokyn na predloženie spisu najvyššiemu súdu na rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku podanom sťažovateľom. Spis bol okresnému súdu vrátený najvyšším súdom 21. februára 2005, pretože „... vydaním rozvrhového uznesenia (§ 30 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení zmien a doplnkov) konkurzné konanie nekončí. V prejednáwanej veci teda naďalej trvá prekážka, pre ktorú nemôže pokračovať v konaní ani dovolací súd [§ 14 ods. 1 písm. d) zák. č. 328/1991 Zb.]“. Najvyšší súd zároveň v prípise sp. zn. 5 Cdo 130/2004 z 27. januára 2005 vydal okresnému súdu pokyn na predloženie posudzovaného spisu „... až po odpadnutí zákonom stanovenej prekážky“. Spis bol 22. februára 2005 daný na lehotu 30 dní. Podľa potvrdenia okresného súdu zo 6. apríla 2005 bol posudzovaný spis pridelený na rozhodovanie inému zákonnému sudcovi.

Okresný súd vydal 14. apríla 2005 pokyn na doručenie prípisu krajskému súdu – žiadosti o oznámenie o stave konkurzného konania. Okresnému súdu bolo 22. apríla 2005 doručené oznámenie krajského súdu o tom, že „... *uznesením zo dňa 16. 3. 2005 súd konkurz zrušil. Toto uznesenie doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť*“. Okresný súd vydal 10. marca 2006 pokyn na vydanie rozhodnutia o zastavení konania podľa ustanovenia § 107 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu výmazu odporcu z obchodného registra (výmaz bez likvidácie – žiadny majetok).

Okresný súd uznesením č. k. 12 C 914/90-1202 z 15. marca 2006 posudzované konanie zastavil a vydal pokyn na doručenie predmetného uznesenia účastníkom konania. Podpredsedníčka okresného súdu požiadala 21. marca 2006 zákonného sudcu o vyjadrenie k stavu konania. Zákonný sudca sa vyjadril stanoviskom z 27. marca 2006 k sťažnosti sťažovateľa. Uvedeným záznamom okresného súdu (č. l. 1210) posudzovaný spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, pričom nestačí, že štátny orgán vo veci koná (napr. rozhodnutia II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03).

Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol ju s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99, III. ÚS 127/03 a ďalšie).

Ústavný súd zároveň v okolnostiach posudzovanej veci uvádza, že predmetné konanie z hľadiska zbytočných prietáhov neposudzoval v období pred dátumom nadobudnutia účinnosti zákona o ústavnom súde a jeho vzniku s prihliadnutím na nedostatok právomoci a ustálenú judikatúru ústavného súdu (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, III. ÚS 174/02, III. ÚS 299/04).

Ústava Slovenskej republiky nadobudla účinnosť 1. októbra 1992, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd nadobudol pre bývalú Českú a Slovenskú Federatívnu republiku platnosť 18. marca 1992, zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a Ústavný súd Slovenskej republiky vznikol 17. marca 1993. Ústavný súd poskytuje ochranu iba pred porušeniami základných práv a slobôd, ku ktorým došlo na území Slovenskej republiky po nadobudnutí účinnosti dokumentov, ktoré tieto práva zakotvujú a po jeho vzniku pokračujú, pričom nedostatok právomoci ústavného súdu v tejto veci nie je možné odstrániť. Zároveň však ústavný súd v rámci svojej ustálenej judikatúry prihliadol aj na dátum začatia konania pred okresným súdom a dobu, ktorá uplynula do dátumu vzniku ústavného súdu a dátumu účinnosti zákona o ústavnom súde (napr. rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 18/00, III. ÚS 174/02).

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd z prehľadu spisu zistil, že na základe pokynov zákonnej sudkyne zo 6. februára 1991 a 10. októbra 1991 o spojení konaní sp. zn. 12 C 902/90 a 12 C 914/90 na spoločné konanie pod sp. zn. 12 C 914/90 došlo k spojeniu

oboch vecí (hoci uznesenie o spojení vecí sa v spise nenachádza), ústavný súd konanie sp. zn. 12 C 902/90 neposudzoval samostatne, ale s prihliadnutím na svoju právomoc od roku 1993 posúdil obe veci ako jedno konanie pod spoločnou sp. zn. 12 C 914/90.

Ústavný súd tiež pri hodnotení predmetnej veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru neposudzoval to, či malo byť uznesenie o spojení vecí aj písomne vyhotovené, ale vychádzal zo stavu, že v momente nadobudnutia účinnosti zákona o ústavnom súde a jeho vzniku sa v konaní sp. zn. 12 C 914/90 prejednával aj predmet konania vedený predtým pod sp. zn. 12 C 902/90 (t. j. žaloba o priznanie odmeny za zlepšovací návrh č. 218/86-01 – Úspora cementového betónu a vlastných nákladov a odmeny za iniciatívnu účasť pri jeho zavádzaní).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, II. ÚS 32/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť vecí“ ústavný súd konštatuje, že predmetom sporu je žaloba o vyplatenie odmeny za využitie zlepšovacích návrhov a odmeny za iniciatívnu účasť pri ich zavádzaní (č. 218/86-01 Úspora cementového betónu a vlastných nákladov – pôvodne konanie sp. zn. 12 C 902/90 a č. 023/88-13 Úspora vlastných nákladov pri použití oceľového premostenia na stavbe DFNSP – konanie sp. zn. 12 C 914/90), pričom toto konanie možno považovať za právne aj skutkovo zložité, pretože v zmysle vtedy platnej právnej úpravy bolo možné oba zlepšovacie návrhy posúdiť

z hľadiska úspory vlastných nákladov alebo z hľadiska investičnej výstavby, z čoho vyplynula aj potreba vypracovania viacerých znaleckých posudkov.

S poukázaním na potrebu znaleckého dokazovania je potrebné preto posudzovanú vec hodnotiť aj po skutkovej stránke ako zložitú (napr. rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 239/03, III. ÚS 174/02). Navyše rýchlejšiemu prejednaniu danej veci bránila aj skutočnosť, že odporcovia v 1. a 2. rade namietali svoju pasívnu legitímáciu v konaní, pričom pri delimitácii majetku odporcu v 1. rade na odporcu v 2. rade v prvej etape podľa svedeckých výpovedí nebola delimitovaná aj agenda zlepšovacích návrhov. Následne bol na majetok odporcov v 1. a 2. rade vyhlásený konkurz, čím nastala zákonná prekážka plynulého postupu v konaní.

Ústavný súd však zároveň v tejto súvislosti uvádza, že celková dĺžka konania napriek uvedeným okolnostiam nie je akceptovateľná najmä s prihliadnutím na právo sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom konaní sa totiž nevyskytla žiadna mimoriadna skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na 16 rokov trvajúcu dĺžku konania.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ sa od roku 1994 nezúčastňoval pojednávanií s poukázaním na svoj nepriaznivý zdravotný stav a finančné pomery, ale vo viacerých podaniach súdu uviedol, že súhlasí s prejednaním veci a vyhlásením rozsudku v jeho neprítomnosti, navyše na úkony súdu a pojednávania reagoval písomnými vyjadreniami. Preto ústavný súd neposudzoval jeho neprítomnosť na pojednávaniach ako faktor predlžujúci konanie.

Ústavný súd však vzal do úvahy, že sťažovateľ ako účastník konania prispel podstatným spôsobom k predĺženiu konania svojimi procesnými úkonmi, na ktoré mal podľa Občianskeho súdneho poriadku právo (viackrát namietaná zaujatosť zákonnej

sudkyne v súvislosti s nariadením znaleckého dokazovania, podanie mimoriadneho opravného prostriedku, viacnásobné podanie opravných prostriedkov proti nariadeniu znaleckého dokazovania, žiadosť o prikázanie veci inému súdu), ale uvedené predĺženia konania, ktoré mali dopad na celkovú dĺžku konania, nemožno pripísať na ťarchu súdu (rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 135/02).

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného krajského súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu krajského súdu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že pokynom okresného súdu z 2. októbra 1996 bol spis zaslaný súdnemu znalcovi za účelom vypracovania znaleckého posudku v lehote 60 dní. Znalecký posudok bol súdu doručený 31. marca 1998, pričom v medziobdobí bol okresný súd nečinný. Predmetné konanie trvalo v tom čase už viac ako 7 rokov, preto povinnosťou okresného súdu bolo vykonať úkony smerujúce k urýchlenému vypracovaniu znaleckého posudku, t. j. v požadovanom termíne. Ústavný súd preto posúdil obdobie od 1. januára 1997 do 31. marca 1998 ako obdobie, v ktorom nastali zbytočné prietahy v konaní v dĺžke 15 mesiacov.

Ústavný súd ďalej z prehľadu posudzovaného spisu zistil, že v konaní nastala po 22. auguste 2000 zákonná prekážka plynulého postupu súdu pri prerokovaní danej veci, pretože na majetok odporcu v 2. rade bol vyhlásený konkurz, čím bolo posudzované konanie zo zákona prerušené v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 písm. d) zákona Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej republiky č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 3. apríla 2006 uviedol, že v konaní došlo viackrát k zmene v osobe odporcu, sťažovateľ využil svoje procesné oprávnenia, v dôsledku ktorých bol spis viackrát predkladaný na rozhodovanie krajskému aj najvyššiemu súdu, navyše konanie o priznanie odmeny za využitie zlepšovacieho návrhu patrí po právnej aj skutkovej stránke medzi najzložitejšie veci v občianskoprávných

sporoch. Následne bol na majetok odporcu vyhlásený konkurz, čím sa konanie zo zákona prerušilo, preto postup súdu v danej veci hodnotí ako postup bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti žiadal, aby ústavný súd po vyslovení porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd však z prehľadu spisu zistil, že okresný súd uznesením č. k. 12 C 914/90-1202 z 15. marca 2006 posudzované konanie zastavil. Aj keď proti tomuto uzneseniu je možné podať opravný prostriedok, ústavný súd už nepovažuje za účelné v danej fáze konania prikázať okresnému súdu konať v tejto veci bez zbytočných priet'ahov, preto ústavný súd vo výroku tohto nálezu nezaviazal okresný súd, aby konal v danej veci bez zbytočných priet'ahov.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľa, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a v danom prípade aj s prihliadnutím na ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone, súčasne sa však riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobie nečinnosti okresného súdu, celkovú dĺžku predmetného konania, zákonnú prekážku postupu v konaní (konkurz), ako aj okolnosť, že sťažovateľ využitím svojich procesných oprávnení tiež prispel k predĺženiu konania. Z uvedených dôvodov ústavný súd priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v požadovanej výške 30 000 Sk, pretože uvedená suma zjavne neprevyšuje sumu priznávanú ústavným súdom v obdobných prípadoch.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli realizované v roku 2005, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2004 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 15 008 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci, každý v hodnote 2 501 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 150 Sk.

Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov v sume 5 302 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa okresný súd (ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2006